

פחד דוד

בחז"ל קוראים פרשת בהעלותך

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלו"ך רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלו"ך רבי חיים פינטו זיע"א

משכיל לדוד

העולם נברא לכבוד הצדיקים

"אין מלך בלא עם". וכשיש להקב"ה בעולמו בני אדם העובדים אותו באמונה ועוסקים בתורתו ומקיימים מצוותיו, על ידי כך מתקדש שמו ומלכותו ניכרת בכל.

וזה שאמרו בזהר הקדוש (בראשית רד, א) איסתכל הקב"ה באורייתא וברא עלמא, כלומר שראה הקב"ה את התורה הקדושה אשר בני האדם יעסקו בה וימיתו עצמם עליה, ואף ימסרו נפשם בעבורה ואמר - כדאי הוא לברוא עולם מצוותיו באמונה כי לפי שזוהי תכלית מטרת הבריאה.

ואם כן נכון הוא הדבר, שישנם אנשים רבים שאינם ממלאים את ייעודם עלי אדמות, והם פורקים מעליהם עול תורה ומצוות ומכעיסים את הבורא יתברך במעשיהם, רח"ל. אולם בכל אופן עדיין רואה הקב"ה שיש לו חפץ בבריאה והיא כדאית עבור אותם מתי מעט השומעים בקולו ומקיימים מצוותיו באמונה כי הם עוסקים בתורה ושומרים משמרתו ומפני שהם מגשימים את מטרת העולם - די לו בהם שלכבודם נברא העולם.

וכך הוא העניין אף בחטא המרגלים. אומנם נכון כי הם הכעיסו את הקב"ה ומרדו בו, ולצערו רבים מבני ישראל הלכו בעקבותיהם וירדו והתדרדרו לשפל חסר תקדים ואף הגיעו לכלל כפירה, ה' ירחם. ואם כן אף כאן התמיהה רבתי - מדוע מעיקרא ברא ה' יתברך את עולמו כאשר מצויים בתוכו אנשים כה ירודים ושפלים. אולם התשובה היא - כי די לו להקב"ה בעולמו עבור אותם מתי מעט צדיק עליון שהיו באותו הדור כמשה רבנו ע"ה וכאחיו אהרן קדוש ה'. וכן יהושע בן נון וכלב בן יפונה שהיו עבדים נאמנים לה' יתברך ולתורתו הקדושה, והקב"ה שש ושמח בהם כמוצא שלל רב. ואומר כי כדאי היה לטרוח בקיום עולם ומלואו, רק בזכות אותם הצדיקים.

וזה לשון חז"ל (חולין צב, א) בזכות מ"ה צדיקים העולם מתקיים. ועוד אמרו (ספרי עקב מ"ז) מה שמים וארץ חיים וקיימים לעולם, אף צדיקים כן, שבעבורם נברא העולם. ומצאתי באגדת בראשית (מט, א) וזה לשונו: כשהקב"ה רואה לדור שירשיע, הוא חוזר ומבקש אפילו צדיק אחד שיתלה בשבילו. לפי שצדיק אחד מעמיד את העולם על יסודו, עד כאן. הרי לפנינו שהעולם קיים בזכות אותם הצדיקים העוסקים בתורה יומם ולילה ומורסים נפשם למען עשות רצון ה', והרשעים הקיימים בעולם ונהנים ממנו זוכים מן ההפקר בזכות הצדיקים הללו.

והעוסק בתורה וממית עצמו עליה, מלבד זאת שהעולם קיים בזכותו ומלבד שכרו העצום השמור לו לעולם שכולו טוב, הרי שגם בעולם הזה שומרת התורה עליו ומגנה בעדו, ואף עומדת לו למליץ ישר ודורשת את טובתו. הנה הפסוק אומר (ישעיה כט, כב) "לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם" ומקשה הזוהר הקדוש (ויקרא נז, א) וכי יעקב פדה את אברהם, הלא הקב"ה פדה אותו מכל צרה?

ומתוך הזוהר הקדוש, שאכן כן. יעקב פדאו לאברהם, שבשעה שזרקו נמרוד לכבשן האש - בא דינו של אברהם לפני הקב"ה. שאלו המלאכים באו זכות יצנל, והרי אין בידו זכות אבות. וכשראה הקב"ה שיצא מחלציו יעקב אבינו ע"ה אשר יעסוק בתורה הקדושה - גמר אומר להצילו ולפדותו מן הכבשן, אם כן נמצא שיעקב פדה את אברהם.

המתבונן לעומקם של דברים יראה יסוד עצום. זכותו של אברהם אבינו ע"ה אשר היה "איש החסד" לא עמדה לו, ואף זכותו של יצחק בנו "נאור גבורה" ומסר נפשו על גבי המזבח לכבוד ה' יתברך - גם כן לא היה בה די כדי להציל את אברהם מן הכבשן. ורק זכותו של יעקב אבינו שהיה איש התורה, "איש תם יושב אהלים" היה בכוחו להגן על סבו אברהם אבינו ולהצילו ממוות לחיים. זהו כוחה האדיר של תורתנו הקדושה שהיא נותנת חיים לעושיה בעולם הזה, ומזכה אותו לשפע עד בלי די בעולם שכולו טוב.

ויהי רצון שתורתנו הקדושה תעמוד לנו למגן ולמחסה ולא ניטוש אותה לעולם ועד, אמן ואמן.

"ויצאיו דבת הארץ אשר תרו אתה" (במדבר יג, לב)

מובא בזהר הקדוש בפרשתנו (שלה לך קנח, ב) שאל רבי יהודה את רבי אבא. כיוון שידע הקב"ה שהאדם עתיד לחטוא לפניו ולגזור עליו מיתה, מדוע ברא אותו? ועוד - למה ברא הקב"ה את האדם בזה העולם, הרי לבסוף כולם מתים והולכים באותה הדרך בין אלו דאשתדלו באורייתא ובין אלו דלא אשתדלו בה. ואם כן התורה אינה מצילתו מן המוות, ולמה בראו בעולם הזה? ענה לו רבי אבא. מה לך לטרוח בהבנת דרכיו של הקב"ה ובגיוותיו. במה שיש לך רשות לדעת ולהסתכל - שאל, ובמה שאין לך רשות - אל תשאל. שדרכיו של הקב"ה הם סתומין וגנוזין, וכמו שנאמר (דברים כט, כח) "הנסתרות לה' א-להינו" ואין לך לשאול ולהעמיק חקר בהם, עד כאן תוכן דברי הזוהר הקדוש.

ולכאורה תמהני מדוע שאלתו של רבי יהודה בדבר הצורך בעצם בריאתו של האדם - מובאת כאן בפרשת שלה לך, והרי היה מקום לשאול זאת בתחילת חומש בראשית ששם עוסקת התורה בסיפור יצירת האדם?

והנראה לי לפרש זאת על פי מאמר חז"ל (יומא נג, ב) וזה לשונם; אבן הייתה בבית קודש הקודשים ליד ארון ברית ה' שממנה הושתת העולם, וכמאן דאמר מציון נברא העולם. דתניא רבי אליעזר אומר מאמצעיתו נברא. ועל דרך הדרש חשבתי לבאר בסיעתא דשמיא כי אבן השתייה רומזת לשתיית מימי התורה הקדושה, לפי שהתורה נמשלה למים שנאמר (ישעיה נה, א) "היה כל צמא לכו למים" ומאבן השתייה הושתת העולם. כלומר העולם בנוי על יסודותיה של התורה הקדושה, וכמו שאמרו חז"ל (ספסי סח, ב) אילמלי תורה לא נבראו שמים וארץ, שנאמר "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת".

והנה באו המרגלים ודברו בגנות הארץ, ובכך הכניסו מורכך בלב העם בכדי להניא אותם מלבוא אל הארץ המיובשת. ובודאי שדיבתם הרעה על הארץ הקדושה היא דיבה רעה המופנית גם על אבן השתייה שממנה הושתת העולם. שהרי המרגלים ביזו וזלזלו בכל מה שהיה בארץ ישראל, וזה כולל אף את אבן השתייה. והמדבר סרה על אבן השתייה המרמזת לשתיית מי התורה - גדול עוונם מנשוא כי זלזלו והכפיש את התורה הקדושה.

ויתרה מזו, ישנן מצוות רבות מאוד שאי אפשר לקיימן אלא בארץ ישראל, כגון - שמיטה, יבולת, עורלה, תרומות ומעשרות ושאר מעשה הקרבנות. אם כן נמצא שארץ ישראל מתוקף ריבוי המצוות שבה היא נהפכת להיות ארץ רחוחית ונחשבת כחפצא של תורה לכל דבר ועניין. והמרגלים שדברו בגנותה וזלזלו בה - הרי כאילו דברו בגנות התורה הקדושה. והמדבר בגנות התורה ומזלזל בה, הרי כאילו דיבר בגנות מלכו של עולם רח"ל, מפני שכל אותיות התורה הם שמותיו של הקב"ה.

לדרגה כה שפלה ופחותה הגיעו המרגלים, ועל כן דווקא בפרשה זו מובאת בדברי הזוהר הקדוש קושיית רבי יהודה - האם כדאי היה לברוא בעולם אנשים כה רשעים, והלא גלוי וידוע לפני ה' יתברך שיבואו אלו ויכיעסו במעשיהם ויוצאיו דבת הארץ רעה. ועל ידי כך יפגמו הם בתורה הקדושה ויזלזלו במלכו של עולם. ומעשיהם הרעים הביאו גם לחורבן שני בתי המקדשות שהיו בבת עינו של ה' יתברך. אם כן מדוע ברא אותם הקב"ה ולשם מה נברא העולם עבורם? ועל הקושיה הזו ענה רבי אבא "הנסתרות לה' אלו קיינו".

אולם רק בכדי לשבר את האוזן אפשר לתרוץ קושיה זו, ולומר שעל אף הרשעים שישנם בעולם ומכעיסים את בוראם, בכל זאת כדאי להקב"ה לברוא את עולמו לכבודם ולמענם של אותם הצדיקים המשרתים לפניו ועושים רצונו בלבב שלם ומגדלים את שמו יתברך בעולם, ועל אף שמועטים הם אותם הצדיקים.

כי הרי עיקר מטרת הבריאה היא בכדי שייראו בני האדם מן הקב"ה וימליכוהו עליהם, ומתוך כך יבואו לעשות רצונו ולעסוק בתורתו הקדושה. ובכך יתגדל כבודו של הקב"ה ומלכותו תתעצם כמו שאמרו

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 7:13 | 7:28 | 7:23 | 7:31

מוצאי שבת 8:30 | 8:33 | 8:34 | 8:30

רבינו תם 9:15 | 9:18 | 9:20 | 9:15

הילולא דצדיקא

- יט - רבי יהודה בן עטר
- כ - רבי חיים מרדכי לבטון
- כא - רבי שמועון סופר בעל 'התעוררות תשובה'
- כב - רבי דוד חייט
- כג - רבי יעקב פולק
- כד - רבי אברהם סאלם
- כה - רבי מרדכי אליהו

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
שלח הודעה: mld@hpinto.org.il

דברי חכמים

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ואיך אתם מעירים את הילד בבוקר?

"ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לדורתם" (במדבר טו, לח)

מעשה שבני אחים, שבילדותם ביקש אחד מאחיו שכאשר קם בבוקר ללימודים יעירנו. אחיו עשה כבקשתו, ובבוקר התחיל להעיר את אחיו הישן. אבל מיום ליום ראה שהמלאכה קשה מדי עבורו, שזמן רב לוקח לו כדי להצליח להעירו, ומשום כן חשב על רעיון, לקחת את חוטי הציצית שלבוש בהם, ולהכניסם באוזנו של אחיו הישן, וזה בוודאי יגרום לו להתעורר. ובאמת עשה כן, ובתוך רגע אחד אחיו התעורר משנתו.

יום אחד נכנס האב לחדרם, וכשראה כן התעורר לחשוב אולי יש איסור בדבר, שאסור להשתמש בחוטי הציצית, כיוון שהציצית היא מצווה, ממילא אסור להשתמש בה שום תשמיש.

רבי בן ציון פלמן זצ"ל, מעורר על כך ('שלמים מציון') שבאמת שזוהי הלכה מפורשת בשו"ע (סימן כא, א) שכתב: "חוטי ציצית שנפסקו, יכול לזרקן לאשפה וכו'. אבל כל זמן שהם קבועים בטלית, אסור להשתמש בהם, כגון לקשור בהם שום דבר וכיוצא בזה, משום ביזוי מצווה". ובמשנה ברורה (סק"ד) הוסיף וכתב: "כל זמן שהם קבועים בטלית, אסור להשתמש בהם, אפילו אם אין לבוש עתה בטלית, ואפילו בלילה, כיון שהוא עומד ללבישה ולצאת בציצית ידי מצוות ציצית וכו'".

מבואר בזה שיש איסור להשתמש בחוטי הציצית, כיוון שהציצית היא מצווה, ממילא כשמשתמש בחוטים לתשמישים אחרים - זה נחשב כביזוי מצווה, ולכן אסור להשתמש בזה שום תשמיש. ולפי זה צריך להיות, שאסור להעיר אדם על ידי חוטי הציצית, שזה נחשב ביזוי למצוות ציצית בכך שמשתמש בציצית לצרכים אחרים.

אלא, מציינ הרב פלמן, "שמעתי על מרן הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, שבתקופה שהיה משגיח בכפר חסידים, היה לפני התפילה בבוקר נכנס לחדרים של הבחורים כדי לעוררם לתפילה, וכאשר ראה שבחור לא התעורר, היה מעוררו על ידי הציצית. הוא היה נוגע בציציותיו באוזנו של הבחור, שהיה מתעורר מיד".

מעניין שבהקדמה לספר 'לב אליהו' שם מסופר על כך בהרחבה, כותב המהדיר: שמעתי גם מאחד מתלמידי הישיבה מאותה תקופה, שהצביע על אוזנו ואמר: "אוזן זו זכתה שיכנסו בה מציציותיו של ר' אליהו לאפיאן..."

ולכאורה יש לעיין מהו ההיתר בזה, הרי אסור להשתמש בחוטי הציצית שום תשמיש משום ביזוי מצווה.

המקור למנהג זה מביא הרב פלמן זצ"ל ששמע מהגר"נ קרליץ שליט"א, שכל האיסור להשתמש בציצית, זהו דווקא כשמשתמש בזה תשמיש של חול, שזה מוגדר כביזוי למצווה ואסור. אבל אם משתמש בחוטי הציצית תשמיש של מצווה מותר.

וממילא לפי זה, בוודאי שמותר להעיר אדם לתפילה על ידי הציצית, שזה נחשב כדבר מצווה, ומותר להשתמש בחוטים לצורך מצווה.

"האם כבוד הרב זוכר מה היה איתי לפני כמה חודשים?" שאל הלה.

השבתי לו בחיוב, זכרתי את האיש את מעלתו ואת צרתו.

והיהודי המשיך לשאול: "האם כבוד הרב זוכר שהניח את ידיו על עיניי?"

שוב השבתי בחיוב, ואז אותו יהודי סיפר לי בהתרגשות:

"לפני שנכנסתי לניתוח בדק אותי הרופא בשנית, ולהפתעתי הגדולה הוא הודיע לי כי עיניי בריאות ואין כל צורך בניתוח. הרופא עצמו התפלא מאד מהתופעה הבלתי שגרתית בעליל, והוא ביקש לדעת כיצד עשיתי זאת".

כשמעתי את דבריו של היהודי התרגשתי מאד ואמרתי לו:

"לא הידיים שלי עשו את הפלא הזה, אלא דפי הגמרא שבהם אתה עוסק מידי יום. רפואת עיניך מאת ה' היא, וגם אני, כמו רופאך אינני מבין כיצד קרה הדבר, שכן כלל לא התכוונתי לכך שידיי תרפאנה את עיניך. ואין לי כל ספק שהתורה הקדושה היא שהביאה לרפואתך השלימה."

הגמרא מאירת עיניים

באותה הפעמים בהן קיבלתי קהל במוסדות התורה והחסד 'יד אברהם' שבניו יורק, בא לפניי יהודי מתושבי המקום שנזקק לעבור בעיניו ניתוח רציני, והלה ביקש ממני שאברך אותו בזכות אבותיי הקדושים זיע"א שהניתוח יצליח והטיפול יעבור בשלום לחיים טובים ולשלום.

יהודי יקר זה הקפיד על קיום תורה ומצוות, ובכל בוקר הקדיש מזמנו ללימוד ה'דף היומי' מבלי שביטל מכך כלל וכלל.

כשמעתי את בקשתו נענית לו בחיוב:

"יהודי שמשתמש בעיניו ללמוד בכל יום גמרא, מתפלל תמידין כסדרן ומקיים מצוות - איננו יכול לאבד את מאור עיניו, שכן הוא זקוק לראייתו כדי לראות את דפי הגמרא ואת סידור התפילה".

אחר כך הנחתי את ידי על עיניו, רציתי לחזקו בשעת הניתוח, ואמרתי לו:

"אין לך כלל ממה לפחד".
עברו מאז מספר חודשים והיהודי פגש אותי שוב.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: **"וישלח יהושע בן נון"** (יהושע ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על שני המרגלים ששלח יהושע בן נון לתור את הארץ המובטחת, והוא מענין המרגלים ששלח משה רבינו ע"ה לתור את הארץ.

נצור לשונך

לספר בשבח אדם כשר וצדיק

תולה ארץ על בלימה

אם יחפוץ האדם לדבר בשבח של אדם אשר כבר הוחזק לרבים ונודע לאדם כשר וצדיק, ואשר לא נמצא בו רעה ואשמה - גם על פני שונא ומקנא יש לשבחו - כי לא יוכל לגנותו, ואם יגנהו, ידעו הכל אשר פיו דבר שוא.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בחברת אבותינו הקדושים

על כלב בן יפונה נאמר בפרשתנו "עקב היתה רוח אחרת עמו" (במדבר יד, כד), וכותב רש"י - שתי רוחות. אחת בפה ואחת בלב, למרגלים אמר; אני עמכם בעצה ואילו בליבו היה לומר האמת, ועל ידי כן היה בו כח להשתיקם. כמו שנאמר (שם יג, ל) "ויהס כלב את העם אל משה" כותב רש"י - השתיק את כולם, "אל משה" לשמוע מה שידבר במשה. צווח ואמר וכי זאת בלבד עשה לנו בן עמרם! והשומע היה סבור שבא לדבר בגנותו ומתוך שהיה בליבו על משה בשביל דברי המרגלים - שתקו כולם לשמוע גנותו, אמר והלא קרע לנו את הים והוריד לנו את המן והגיד לנו את השליו, עד כאן לשונו.

מניין לקח לו כלב את אומץ הרוח והתושייה לעמוד איתן נגד אותם מרגלים סוררים ולהוכיח את העם בתוכחות מוסר?

התשובה היא מפני שכח הרצון של כלב לדבוק באמת היה חזק. הוא רצה בכל מאודו ונפשו לומר לבני ישראל אך ורק את האמת, והייתה בליבו שאיפה חזקה לגלות להם את הטוב והיפה שבארץ ישראל. לכן בתחילה הראה למרגלים שכביכול רוחו נושבת לכיוונם וכי גם הוא כמותם באותה דעה להוציא גנות על הארץ הקדושה ולזלזל בה, אולם לפתע בין רגע הפך כלב את עורו ושינה את הלך רוחו וגילה להם את האמת שבקרבם ובא בדברי קנטור למרגלים והוכיח לעם עד כמה טובה הארץ ומשובחת. זוהי מעלתו של מי שיש בו שאיפות ורצונות להגיע לפסגת השלמות ולמעלות רוחניות, והוא יגן בחירוף נפש על האמת ולא יחת מפני איש ויעמוד חוצץ נגד בעלי השקר והכזב, לפי שכל משאת נפשו להגיע אל השלמות האמיתית והרצויה.

וחשבתי להוסיף כי "רוח אחרת" עולה ראשי תיבות וסופי תיבות עם הכולל "חברת".

כלומר שכלב אומנם הלך בחברת המרגלים, אולם הוא עצמו התחבר תוך כדי ביטול מוחלט רק לשוכני עפר שבחברון. ולכן כשהשקיט את בני ישראל חשבו כולם שהוא חפץ לדבר נגד משה, אך כשכולם שתקו - גילה להם דעתו האמיתית שהוא קשור ומחובר בנפשו לחברת האבות הקדושים.

פניני הפרשה

עולם הפוך

"כל נשיא בהם" (במדבר יג, ב)

אם נתבונן נמצא שבמילת "נשיא" נמצאים האותיות של המלים 'יש' ו'אין'.

ויש בזה רמז גדול, כפי שדורש בעל 'דגל מחנה אפרים' שנשיא המחשיב את עצמו למי שהוא בבחינת 'אין' - הוא הנשיא, הרי הוא נחשב כנשיא שיש בו. ונשיא המחשיב את ה'יש' שבו - נחשב לנשיא שאין בו.

התכלת ענינה לזמן מה

"ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לדורותם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת" (במדבר טו, לח)

מצות הטלת פתיל תכלת בציצית מצפה היא לאלהיו התשבי שיגלה את אזננו בטהרת המצוה על בוריה.

עד היום נשנו דעות המצדדים להטלת פתיל תכלת וכאלו שנמנעו מכך. ברם בפסוק זה - אומר ה'חתם סופר' - נרמז שחוטי הלבן שבציצית יישארו לתמיד ואילו חוטי התכלת לא.

שהרי על הציצית עצמה, חוטי הלבן, נאמר: "על כנפי בגדיהם לדורותם", ואלו בהמשך, כשנאמר החיוב לתת "על ציצית הכנף פתיל תכלת" - שם לא כתוב "לדורותם", ללמדך שענין התכלת לא יישאר לעולם.

עד שיראה במעלת חברו

"והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם" (במדבר טו, לט)

בספר 'עולמו של אבא' מביא אמרה נאה בשם הצדיק מליסקא על דברי הגמרא (ברכות ט, ב): 'מאימתי קורין את שמע בשחרית?... אחרים אומרים: משיראה את חברו רחוק ארבע אמות ויכירנו'.

והנה בקריאת שמע נאמר וְרָאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וְעָשִׂיתֶם אֹתָם. ובכדי שלא נטעה לומר שמתר ליהודי להתייחס רק למצוות שבין אדם למקום ולהתעלם מהמצוות שבין אדם לחברו, לכך מדגישים חז"ל שרק לאחר שיקים גם את המצוות שבין אדם לחברו - 'שיראה את חברו', יוכל הוא לקבל על עצמו עול מלכות שמים ובכך לזכור את כל מצוות ה' ולעשות אותם.

שערי שמים פתוחים

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (במדבר טו, לט)

הרה"ק רבי אהרן ראטה בעל 'שומר אמונים' זיע"א אמר: כשאדם הולך ברחוב ומזדמנת לו הסתכלות אסורה, והוא מתגבר על יצרו ועוצם את עיניו מראות ברע, ואינו מסתכל, אותו זמן היא שעת רצון בשמים, וכל מה שהאדם ההוא יתפלל אז ויבקש מאת ה' יתברך, סגולה שתפילתו תתקבל ברצון.

קוים לדמותה של אשת חיל בישראל

חגרה בעוז מתניה ותאמץ זרועתיה

רבות בנות חיל בדורנו חפצות הן להינשא לכן תורה השקוד על תלמודו, מתוך הכרה עמוקה בערכה של תורה ובשכר העצום הצפון למחזיקים בעץ החיים. גם במהלך החיים נושאות הן על שכמן את עול הפרנסה כדי לסייע לבעליהן להתעלות בתורה באין מפריע כאשר עם לבבם. הן צולחות את כל הניסיונות והקשיים מתוך אושר ושמחה על שותפות אמיתית בעולמה של תורה.

ומאיך ישנן כאלו המבקשות ליהנות משני העולמות תורה וגדולה בשולחן אחד. גם בעל תלמיד חכם וגם בעל נכסים, גם מתמיד וגם נהנתן. ולעיתים אנו רואים שנוסחה זו אינה מאירה להם פנים, לא זה ולא זה עלתה בידם. ואדרבה, דוקא מי שהתאזרה בסבלנות - זוכה לראות בהתגשמות דברי חז"ל "כל המקיים את התורה מעוני - סופו לקיימה מעושר". יש שמזל הגשמיות האיר להם פנים וזכו לעושר גשמי, ויש שזכו בעושר רוחני וראו דור ישרים מבורך שהנחיל להם אושר ועונג כל יתואר.

רבי אליהו לופיאן זצ"ל המשגיח בשיבת 'כפר חסידים', התבטא שכיום ישנן בנות שהן מחפשות בחור תלמיד חכם - וזהו רק לשם כבוד בעלמא, לא לשם מעלת וערך התורה הקדושה.

בענין זה סיפר שבזמן שנסעה אשתו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל ברכבת עם בעלה הגדול לאחר חתונתם, והיה שם ברכבת רבי מרדכי מסלונים שהיה מפורסם לצדיק שברכותיו מתקיימות, ורבים באו להתברך ממנו, פנתה אליו אשתו של רבי איסר זלמן שיברך אותה שבעלה יהיה תלמיד חכם.

אמר לה רבי מרדכי, כבוד התורה את מבקשת? כבוד עצמי את רוצה, שתהיי אשת תלמיד חכם מכובדת...

אשתו של רבי איסר זלמן הרגישה עצמה מבושית ושוברה.

לאחר דקות מספר הבחינה איך רבי מרדכי משתרך מקרון לקרון ומחפש אותה, וכשמצא אותה אמר לה: "אני מבקש את מחילתך, כי אף שאת מבקשת כבוד עצמך, אבל אשה צעירה בדורנו שמבקשת כבוד עצמי מתוך זה שבעלה יהיה תלמיד חכם - זהו גם כן לכשעצמו ענין גדול..."

אם ניקח כמשל את דמותה של הרבנית הצדקנית מרת מרגלית יוסף ע"ה, אשת מרן

ויפריע מתלמודו.

כאשר חלה אחד הילדים ונוזק לניתוח, חשבה הרבנית כי מן הראוי לשתף את בעלה בהחלטה מה לעשות עמו, ומבית הרפואה עשתה דרכה היישר לבית מדרשו 'אהל שרה' - מקום משכנו הקבוע. אולם כשהתקרבה לשם ושמעה את קולו הערב מתנגן בלימודו, חזרה לאחוריה ולא יכלה להפסיקו מלימודו.

שוב החלה עושה דרכה לבית הרפואה על מנת לנתח את בנה, אך גם הפעם היא חשבה בליבה כי מוטב שבעלה ייתן את הסכמתו ודעתו לניתוח, היא סבה על עקבותיה לכיוון בית הכנסת.

במרחק מה מביח"נ, כאשר היא מתקרבת שוב לביהמ"ד 'אהל שרה', שוב היא שומעת את צלילי נגינת הלימוד של בעלה, והיא שואלת את עצמה, איך אפשר להודיע לו זאת, איך אפשר להפסיקו מלימודו, אך מה לעשות מדובר בניתוח, בסכנת חיים, אי אפשר לקבל החלטה לבד... שלוש פעמים שבה על עקבותיה, ואף לא פעם אחת היא מפסיקה את הרצף בלימוד. לבסוף החליטה שהיא הולכת לבדה ומאשרת לרופא לנתח, ועם אחריות זו שנשאה על עצמה נותח בנה.

בשעת לילה מאוחרת, כאשר בעלה שב לביתו והילד כבר היה לאחר הניתוח, סיפרה לבעלה כי הניתוח עבר בהצלחה ובנם נמצא עתה בבית הרפואה בשלבי החלמה.

רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל, נוכל להמשיל עליה את מאמר הכתוב "חגרה בעוז מתניה ותאמץ זרועותיה", להעלות על נס את מאמצה ומסירות נפשה לחיות חיי עוני ומחסור קשים, בעיקר בשנותיהם הראשונות, על מנת שישקוד על התורה באין מפריע. היא נטלה על עצמה את כל עול הבית, וגידול הילדים, כדי שבעלה יהא פנוי כולו ללמוד וללמד. כך גם במהלך חייה היא ויתרה על הנאות ותענוגות, על מנת שיוכל לכתוב בניחותא את תורתו וספריו שהאירו את עולם התורה.

מרן זצוק"ל ידע להכיר לה על כך טובה כל ימיה. ואף לאחר פטירתה. ובהקדמות לספריו הקדושים כתב: "מוקדש לע"נ רעיית הרבנית הדגולה אשת חיל עטרת בעלה, מרת מרגלית בת זכיה ע"ה אשר ברוב מסירותה והשגחתה עלי, ובגידול ובחינוך הילדים אשר חנן השם אותנו, הגעתי עד הלום". וכפי שהיטיב לתאר בהספדו "הרבנית ע"ה עשתה כל מה שנחוץ בשביל הבית. היא גידלה את בניה לתורה. הרבה פעמים אני לא ידעתי משום דבר. ילד חולה בבית, ואני לא יודע שהוא חולה. לוקחת אותו בעצמה, כשהייתה בהריון בחודשים האחרונים להריון, הייתה נושאת את הילד החולה, ולוקחת אותו לבית החולים, ולא מטרחה אותו, 'בא תיקח את הילד', לא. ואני לא יודע בכלל שהוא חולה. בא מישהו שואל אותי מה שלומו של הבן שלך? - וכי מה יש לו? אומר לי, ראיתי אותו בבית חולים. אני לא ידעתי כלום. איפה יש אישה כזאת? זה המסירות שלה, בשביל שלא תסיט אותי מהלימוד שלי, לא להטריד אותי מהלימוד שלי".

הניתוח בהצלחה עבר

את חשיבות הרצף בלימוד הבניה הרבנית אלישיב ע"ה, שמנעה מבעלה את כל הטרדות על מנת שלא יפסיק מלימודו. סיפר אחד מבני המשפחה, שמלבד זה שדאגה לכל צרכי הבית בדרכים לא קלות בכלל, תוך ויתור על צרכיה הבסיסיים פעמים רבות, גם היתה לה מסירות להתאמץ רבות לבל תפריע לבעלה בשקידתו. לא פעם היתה נוטלת את הילדים על זרועותיה לבל יכזו, ויישמע קולם אצל בעלה

בשורה טובה לשוחרי תורה

הופיעו ויצאו לאור הספרים החשובים

אעירה שחר

על התורה והמועדים
ו' חלקים

מאת מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א